

ZAMYÁ LENĀ• NAD EVROPSKOU CIVILIZACĀ•

NedĀle, 11 leden 2015

VystĀĕlení Ā•lenĀ• redakce Ā•asopisu je hrĀ•znĀ•, ale poĀ•adavky na zavedení Ā•ria v evropskĀ•ch stĀ•tech povaĀ• problĕm je Ā•tĀ• podstatnĀ•jĀ•, majĀ•ci dlouhodobĀ• a zĀ•sadnĀ• vĀ•znam. EvropskĀ• etnika pozvolna biologicky degradujĀ• – vymĀ•rajĀ•, sniĀ•uje se jejich fyzickĀ• zdravĀ•. To vĀ•me vĀ•ichni, pouze si to nechceme pĀ•iznat a nĀ•co proti tomu dĀ•lat. Ano, je tu Ā•ance v integraci pĀ•istĀ•hovalcĀ•. JenĀ•e to nefunguje tak snadno a nakonec se musĀ• ustupovat i kulturĀ•m pĀ•istĀ•hovalcĀ•.

Pokud pĀ•ichĀ•zeli islĀ•m Ā•tĀ• pĀ•istĀ•hovalci v padesĀ•tĀ•ch a Ā•edesĀ•tĀ•ch letech do zĀ•padnĀ• Evropy, pochĀ•zeli z prostĀ•edĀ• zaostalĀ•ch mĀ•tĀ• a pĀ•edsudkĀ•, kterĀ• sejevily ve svĀ•tle modernĀ• Evropy jako neschopnĀ•, nepouĀ•itelnĀ•. Zachovali si obvykle jen urĀ•itĀ• povĀ•domĀ• o svĕm nĀ•boĀ•enstvĀ•. Pak ale najednou pĀ•iĀ• jejich knĀ•placenĀ• petrodolary, otevĀ•meli jim oĀ•i o jejich pĀ•vodnĀ• kultuĀ•e, kterĀ• se pro nĀ• stala pĀ•itĀ•livou – a to hlavnĀ•kteĀ•mĀ•li nĀ•jakĀ•, byĀ• zcela obyĀ•ejnĀ•, problĕmy. EvropskĀ• hodnoty zatĀ•m upadaly. ZĀ•alo to odmĀ•nutĀ•m tradiĀ•nĀ•ho levicovĀ• revoluci mladĀ•ch na ZĀ•padĀ• v Ā•edesĀ•tĀ•ch letech. Ta zboĀ•mila vztahy lidĀ• s minulostĀ•, tĀ•m i nĀ•vaznost na budoucnost a dokonĀ•ila dvoustletĀ• proces – osvobodovĀ•nĀ• jednotlivce – od vĀ•eho, od Ā•eho se osvobodit lze. V koneĀ•nĀ• fĀ•zi i od rodiny, od nĀ•roda a od stĀ•tu, od zodpovĀ•dnosti, od druhĀ•ch jednotlivcĀ• – vyjma – veselĀ•ch kamarĀ•d –. SkonĀ•ilo to űplnou oslavou jednotlivce jako – boha –, nahrazujĀ•cĀ•ho neviditelnĀ•ho Boha. Tzv. lidskĀ• prĀ•va jsou toho dokladem. Ta sama o sobĀ• nejsou Ā•patnĀ•, nicmĕnĀ• jsou adorovĀ•na jako – boĀ•skĀ• zjevenĀ• – a nejsou vyĀ•adovĀ•ny Ā•Ā•dnĀ• reciproĀ•nĀ• povinnosti ke spoleĀ•nosti, kterĀ• tato prĀ•va musĀ• zajĀ•t. MuslimovĀ•, kteĀ•mĀ• se seznĀ•mili se svojĀ• kulturou, pĀ•ece nepĀ•ijmou to, co nepokraĀ•uje, kdyĀ• se jim nabĀ•zĀ• jejich vlastnĀ• kultura, kterĀ• jim dĀ•vĀ• smysl do budoucnosti, vytvĀ•mĀ• kolektivnĀ• jistoty, vytvĀ•mĀ• nadĀ•asovou existenci. NĀ•kteĀ•mĀ• to pochopili fanaticky a stali se z nich teroristĀ•. SmutnĀ• bohuĀ•el je, Ā•e kĀ•esĀ•anskĀ• nezvlĀ•dnou vytvoĀ•t toto kulturnĀ• paradigma sounĀ•lĀ•stĀ•, a pokud ano (napĀ•klad sekty), tak jdou na to samozĀ•ejmĀ• űplnĀ• Ā•patnĀ•. DvojĀ• tvĀ• Ā•lovĀ•ka Ā•elovĀ•k pĀ•iĀ• narozenĀ• mĀ• jen nejzĀ•kladnĀ•jĀ• vlastnosti potĀ•itĀ•, kterĀ• jsou zĀ•kladem vĀ•chovy. Navenek lze spoleĀ•ensky pozorovat dvĀ• zĀ•kladnĀ• antropologickĀ• konstanty: Ego a sounĀ•lĀ•st. Ego vyjadĀ•uje jakousi vĀ•li smĀ•tĀ•jĀ•cĀ• k zachovĀ•nĀ•i a uplatnĀ•nĀ•i vlastnĀ• osoby a to i proti druhĀ•m. UmoĀ• vlastnĀ• prosazovĀ•nĀ• v soutĀ•Ā•ch s druhĀ•mi, v poĀ•adavku svobody pro sebe, indikuje Ā•lovĀ•ka jako individualitu; a dokazuje Ā•lovĀ•k nenĀ•ela nebo mravenec, slouĀ•Ā•cĀ• instinktivnĀ• a naplno jen svĕmu spoleĀ•enstvu, ale Ā•e mĀ• svou vlastnĀ• vĀ•li. SounĀ•lĀ•st se projevuje lĀ•skou ke druhĀ•m lidem a kolektivnĀ•mi ctnostmi, kterĀ• se sice Ā•lovĀ•k musĀ• uĀ•it, ale mĀ• pro nĀ• zĀ•klad ve svĕ podstatĀ•. Ego a sounĀ•lĀ•st nejsou vĀ•hradnĀ• jen Ā•patnĀ• nebo dobrĀ• a mohou se v zĀ•vislosti na dalĀ•m rozvoji projevovat jako dobro, Ā•i jako zlo. Ego je vĀ•ak daleko vĀ•ce niternĀ• neĀ• sounĀ•lĀ•st a mnohĀ• nĀ•zory vedou k tomu, Ā•e sounĀ•lĀ•st je jen jakĀ•sĀ• uĀ•elovĀ• pĀ•etvĀ•ka pro uspokojenĀ• potĀ•eb ega. PĀ•est pĀ•ijitelnĀ• nĀ•zor, Ā•e vlastnĀ• ani nejde o lidskĀ•ho jedince, ale o geny, a ego i sounĀ•lĀ•st jsou konstanty, kterĀ• majĀ• jedinĀ• vĀ•znam – zachovĀ•nĀ• a Ā•itĀ•nĀ• genĀ•. Proto musĀ• existovat obĀ•tavost (a nĀ•kdy i hrdinstvĀ•) pro obranu spoleĀ•enstva. K tomu ovĀ•em musĀ• spoleĀ•enstvo existovat. Pokud ale nenĀ• spoleĀ•enstvo uznĀ•vĀ•no jako entita, a nutnost jeho existence je zpochybĀ•ovĀ•na – na zĀ•kladĀ• nĀ•jakĀ•ho kosmopolitismu nebo multikulturalismu, nenĀ• ani ona obĀ•tavost, protoĀ•e nemĀ• k Ā•emu smĀ•tĀ•vat a obvykle se napĀ•me jen na fotbalovĀ• klub nebo zĀ•jmovou organizaci... VrcholovĀ• generace a její űpadek OsvobozenĀ• Ā•lovĀ•ka od pout k velké spoleĀ•nosti znamenĀ• obrovskĀ• nĀ•st iniciativy a kreativity, kterĀ•mi se evropskĀ• civilizace vyznĀ•uje. TĀ•mto individualismem se vlastnĀ• evropskĀ• kultura od ostatnĀ•ch odliĀ•uje a vedla, na rozdĀ•l od jinĀ•ch, k obrovskĀ•mu rozmachu civilizace. ProtoĀ•e ovĀ•em nelze Ā•it zcela oddĀ•lenĀ•, stĀ•t musel vyĀ•adovat od lidĀ• kolektivnĀ• ctnosti: vĀ•rnost, solidaritu, nĀ•rodnĀ• jednotu, űctu k druhĀ•mu – prostĀ• obĀ•anskou morĀ•lku. Vrcholem euroamerickĀ• civilizace bylo obdobĀ•, kdy lidĀ• jiĀ• byli svobodnĀ•, nicmĕnĀ• je Ā•tĀ• mĀ•li potĀ•ebou sounĀ•lĀ•stĀ• s ostatnĀ•mi, kterĀ• se uĀ• nevynucovala nĀ•silĀ•m, ale byla jeĀ•tĀ• vnĀ•itĀ• pĀ•sobila pĀ•edevĀ•em v rodinĀ•. Existovaly soudrĀ•nĀ• a poĀ•etnĀ• rodiny, mnoho spolkĀ•, kulturnĀ• akce, angaĀ•ovanĀ• lidĀ• v kultuĀ•e a politice. A pĀ•iĀ• vrcholovĀ• generace – ta, kterĀ• uĀ• omezovala potomstvo, Ā•eny pracovĀ• a dĀ•chodcĀ• z pĀ•edchozĀ• generace jeĀ•tĀ• nebylo mnoho. CoĀ• znamenalo obrovskĀ• ekonomickĀ• boom, zlatĀ• vĀ•k evropskĀ• civilizace. Kultury, kterĀ• v tomto obdobĀ• Ā•lovĀ•ka dostateĀ•nĀ• neosvobodily (komunismus), nevyuĀ•ily tĀ•to moĀ•nĀ• obrovskĀ•ho civilizaĀ•nĀ•ho rozmachu. Na toto zpoĀ•dĀ•nĀ• dnes doplĀ•cĀ• postkomunistickĀ• stĀ•ty. űpadek nastal ve chvíli, kdy sounĀ•lĀ•st vyvĀ•trala a vĀ•chova k nĀ• uĀ• nevedla. LidĀ• dnes uznĀ•vĀ•jĀ• druhĀ• jen pragmaticky. NeĀ•mĀ•kĀ•m, Ā•e neexistujĀ• solidarita, ale chybĀ• ony kolektivnĀ• ctnosti, kterĀ• by zĀ•roveĀ• udĀ•valy povinnosti ke spoleĀ•nosti a jejĀ•mu pĀ•etĀ•. ZtrĀ•ta sounĀ•lĀ•stĀ• se dramaticky projevuje pĀ•edevĀ•em ve vztazĀ•ch mladĀ•ch lidĀ• v rodinĀ• a vĀ•bec k rodinĀ• jako instituci. NĀ• prioritou zaklĀ•dĀ•nĀ• rodin, je Ā•astĀ• asistovanĀ• reprodukce v pozdnĀ•m vĀ•ku matek, sniĀ•uje se zdravotnĀ• stavu dĀ•tĀ•. Individualismus se pĀ•erodil v sobectvĀ•, projevuje se nezĀ•jem o budoucnost spoleĀ•nosti a tĀ•m samozĀ•ejmĀ• o mnohĀ•, co k tomu vede, tedy i o Ā•ivotnĀ• prostĀ•edĀ•. űpadek ale existuje i v kultuĀ•e, protoĀ•e nenĀ• zamĀ•tĀ•na na spoleĀ•nost a je zamĀ•tĀ•na jen k Ā•lovĀ•ku jednotlivci, kde samozĀ•ejmĀ• graduje pouze zĀ•bava. NĀ•jak chybĀ• spoleĀ•ensky angaĀ•ovanĀ• (tĀ•mĀ•ba OsvobozenĀ• divadlo). I kdyĀ• myslĀ•m, Ā•e by jim dneĀ•nĀ• individualisticky zamĀ•tĀ•nĀ• lidĀ• ani nerozumĀ•li... tak pozvolnĀ• biologickĀ• degradace a její akceptace veĀ•ejnosti vede k pĀ•ijmĀ•nĀ• űpadku jako pokroku. OdlouĀ•enĀ• od spoleĀ•enstva rodiny a nĀ•roda, ztrĀ•ta onĀ•ch kolektivnĀ•ch ctnostĀ• – vĀ•rnosti, jednoty, sounĀ•lĀ•stĀ• atd. je krokem do zĀ•nĀ•ku. Ā•ivot ve lĀ•i o podstatĀ• krize vede k neustĀ•lĀ•mu hledĀ•nĀ• zĀ•stupnĀ•ch problĕmĀ•. Pochody v PaĀ•Ā•i, kterĀ• manifestujĀ• odhodlanost neustoupit z kulturnĀ•ch hodnot evropskĀ• civilizace, jsou pochopitelnĀ•. Svoboda slova je dĀ•leĀ•itĀ•, ale je rozhodnĀ• zavĀ•dĀ•jĀ•cĀ•, Ā•e jde jen o ni. TeroristĀ• klidnĀ• zĀ•tra vyhodĀ• do vzduchu vlak s dĀ•lnĀ•ky. JakĀ• transparent pones dĀ•vy potom? – JĀ• jsem dĀ•lnĀ•k –? A co bude pĀ•iĀ•? VLASTIMIL PODRACKĀ•